

DE STER

No. 10 OKTOBER 1962



De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Leidschendam

62ste JAARGANG

Nr 10

Een nieuw Presidentschap ove de Nederlandse Zending	299
Goed voorbeeld van 90 jaar	300
De vraag van de maand	301
Wilt U meteen of later betalen	306
Kent ge Uw Evangelie?	307
De Profeet Joseph Smith	311
Het oecumenische concilie en de Kerk van het Lam Gods	313
Een dankbrief van President David O. McKay	316
O.O.V.-Conventie	217
Korte mededeling	318
Allerlei	319
Gebeurtenissen in de zending	324
Moeders - en hun behoefte aan nodig zijn	328

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54 Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

Administratie: Amersfoortsestraatweg 214, Huizen N.H.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR

GIRONUMMER 274746 - AMSTERDAMSCHER BANK

BIJKANTOOR LAREN N.H. - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Een nieuw Presidentschap over de Nederlandse Zending

Met het ontslag van President en Zuster Volker en de aanstelling van President en Zuster van Slooten, werd een reorganisatie van het Presidentschap over de Nederlandse Zending noodzakelijk. Zoals altijd de gewoonte is in de Kerk, zijn ook de raadgevers automatisch ontslagen, wanneer de president ontslagen is.

President Carel G. Schulders en President Keith A. Poelman waren respectievelijk eerste en tweede raadgever ten tijde van President Volker's ontslag.

President Don Van Slooten werd geroepen en aangesteld op 30 augustus 1962 onder de handen van onze geliefde Profeet en President David O. Mc. Kay. Kort na zijn aankomst in Nederland vroeg President Van Slooten een hernieuwde aanstelling van President Schulders en President Poelman aan teneinde in hun roeping als raadgevers werkzaam te blijven. Hiervoor werd toestemming gegeven en zij werden op 22 september, 1962, aangesteld door President N. Eldon Tanner,



Het nieuwe Zendingspresidentschap van links naar rechts: President Carel G. Schulders, President Don van Slooten en President Keith A. Poelman

President van de West-Europese Zending, tijdens zijn bezoek om de nieuwe president aan de zendelingen voor te stellen.

Velen, die President Van Slooten gekend hebben tijdens zijn zending van 1956 tot 1959, zullen het moeilijk vinden hem aan te spreken als „President” inplaats van „Elder”. Hij heeft echter bewezen, dat hij deze roeping waardig is, door zijn geïnspireerd leiderschap over zowel zendelingen als leden. President Schulders is van onschatbare waarde voor het Presidentschap, ondanks het feit, dat hij pas drie jaar lid is. President Poelman heeft tot taak raad te geven betreffende zendelingen-activiteiten.

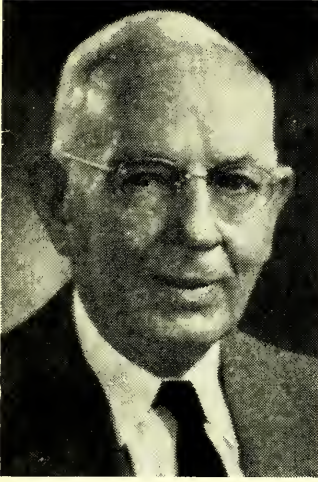
Goed voorbeeld van 90 jaar

Op 19 september was er in Haarlem een zeer speciale gebeurtenis. Daar vierde Francina Wanjon Klopmeijer haar 90e verjaardag. Vele vrienden en familieleden kwamen op bezoek om haar te feliciteren.

Zuster Klopmeijer werd op 19 september, 1872 geboren in West Souberg, Zeeland. Zij is sinds 25 mei, 1912, lid van de Kerk, want op die datum werd zij gedoopt door H. R. Woolley. Op 7 oktober 1904, trouwde zij in Middelburg. Vele jaren lang is Zuster Klopmeijer een getrouw lid geweest van de Haarlemse Gemeente. Bijna nooit ging er een zondag voorbij, zonder dat men Zuster Klopmeijer zag zitten op haar plaatsje op de tweede rij van de Haarlemse Kerk. Gedurende het laatste jaar eiste haar gezondheid echter, dat zij in een rusthuis verbleef, waar zij de nodige medische verzorging kan ontvangen.

Toen zij 85 jaar was, reisde zij naar de Tempel in Zwitserland om het noodzakelijk tempelwerk te doen. Dit, zo heeft zij herhaaldelijk gezegd, is één van de hoogtepunten van haar leven geweest.

Zuster Klopmeijer, de lezers van de Ster, uw broeders en zusters van de Nederlandse Zending, feliciteren u met uw 90e verjaardag en wij spreken onze waardering uit voor het voorbeeld, dat u heeft gegeven van een getrouw lid van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.



DE VRAAG

van de maand

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalfen

★

Wat te denken van de tovenares van Endor en Samuel?

VRAAG: "In het acht en twintigste hoofdstuk van Samuel I komt de geschiedenis voor van Saul, koning van Israël, die na de dood van de Profeet Samuel naar de tovenares van Endor ging en haar verzocht „Samuel op te roepen”, opdat Hij, Saul, hem om raad kon vragen. Nu vraag ik mij dit af: Hoe was het mogelijk voor een tovenares om zo veel macht te hebben, dat zij de geest van een profeet van God op kon roepen? Ik weet, dat de duivel veel macht heeft, maar hoe kon hij zo veel macht hebben over een profeet van God als de geschiedenis schijnt te bewijzen? Ik zal uw hulp bij het oplossen van dit probleem zeer op prijs stellen."

ANTWOORD: Er zijn verschillende dingen in verband met deze geschiedenis, waarvan de gewone lezer vermoedt, dat zij niet in overeenstemming zijn met de feiten. In de eerste plaats zag Saul de geest niet, die opgeroepen was. Alle inlichtingen, die hij ontving, kwamen van de vrouw zelf. Ongetwijfeld kende deze vrouw Samuel zeer goed en kon zij hem gemakkelijk beschrijven. Men kan zich wel indenken, dat de vrouw scherpzinnig genoeg was om de situatie en Saul's hopeloze positie door te hebben. Het feit blijft echter, dat zij en niet Saul de verschijning zag en beschreef.

President Charles W. Penrose schreef in mei 1898 een uitmuntend artikel over deze kwestie en ik kan niet beter doen dan dit hier te herhalen, want het geeft ons een goede samenvatting van het gebeurde.

Er is verschil van mening ten aanzien van de feiten, die over het bezoek van Saul, de koning van Israël, aan de tovenares van Endor in de Bijbel staan opgetekend en over het beweerde onderhoud met de geest van de gestorven Profeet Samuel.

De vrij algemene opvatting is, dat de tovenares op verzoek van koning

Saul de geest van Samuel „opriep” en dat Saul met hem sprak en van hem het lot vernam, dat hem in de komende strijd tegen de Filistijnen wachtte. Maar de vraag rijst: „Hoe kon een tovenares, aan wie onder de wet van Mozes niet was toegestaan te leven, en met wie elke communicatie door de Here was verboden, de macht hebben de geest van een heilige profeet op haar verzoek te doen verschijnen? In antwoord op deze vraag heeft men wel de onderstelling geopperd, dat de vrouw niet werkelijk een tovenares was, maar een profetes, die zich schuil hield. Waarom zij dat deed, wordt er niet bij verteld. Er werd beweerd, dat de „profetes”-theorie werd aangehangen door mensen, van wie werd verondersteld dat zij grondig op de hoogte van de zaak waren. Dit zij zoals het is, maar een nauwkeurig onderzoek van de geschiedenis toont aan, dat er veel misverstand over dit onderwerp is geweest. Laten wij eerst eens zien, wat de geschiedschrijver zegt:

„En de Filistijnen kwamen en vergaderden zich, en zij legerden zich te Sunem; en Saul vergaderde gansch Israëel, en zij legerden zich op Gilboa. „Toen Saul het leger der Filistijnen zag, zo vreesde hij, en zijn hart beefde zeer.

„En Saul vraagde den Heere, maar de Heere antwoordde hem niet, noch door droomen, noch door de Urim, noch door de profeten.

„Toen zeide Saul tot zijne knechten: Zoekt mij eene vrouw, die eenen waarzeggenden geest heeft, dat ik tot haar ga en door haar onderzoek. Zijne knechten nu zeiden tot hem: Zie, te Endor is eene vrouw die eenen waarzeggenden geest heeft.

„En Saul vermoede zich en trok andere kleederen aan, en ging henen, en twee mannen met hem; en zij kwamen des nachts tot de vrouw, en hij zeide: Voorzeg mij toch door den waarzeggenden geest, en doe mij opkomen dien ik tot u zeggen zal.

„Toen zeide de vrouw tot hem: Zie, gij weet wat Saul gedaan heeft, hoe hij de waarzeggers en de duivelskunstenaars uit dit land heeft uitgerooid: waarom stelt gij dan mijner ziel eenen strik om mij te dooden?

Saul nu zwoer haar bij den Heere, zeggende: Zoo waarachtig als de Heere leeft, indien u ene straf om deze zaak zal overkomen!

„Toen zeide de vrouw: Wien zal ik u doen opkomen? En hij zeide: Doe mij Samuel opkomen.

„Toen nu de vrouw Samuel zag, zoo riep zij met luider stem, en de vrouw sprak tot Saul, zeggende: Waarom hebt gij mij bedrogen? Want gij zijt Saul.

„En de koning zeide tot haar: Vrees niet, maar wat ziet gij? Toen zeide de vrouw tot Saul: Ik zie goden uit de aarde opkomende.

„Hij zeide dan tot haar: Hoe is zijne gedaante? En zij zeide: Er komt een oud man op, en hij is met eenen mantel bekleed. Toen Saul vernam, dat het Samuel was, zo neigde hij zich met het aangezicht ter aarde en hij boog zich.

„En Samuel zeide tot Saul: Waarom hebt gij mij onrustig gemaakt,

mij dcende opkomen? Toen zeide Saul: Ik ben zeer beangstigd, want de Filistijnen krijgen tegen mij, en God is van mij geweken en antwoordt mij niet meer, noch door den dienst der profeten, noch door dromen: daarom heb ik u geroepen, dat gij mij te kennen geeft wat ik doen zal.

„Toen zeide Samuel: Waarom vraagt gij mij toch, dewijl de Heere van u geweken en uw vijand geworden is?

„Want de Heere heeft voor zich gedaan gelijk als Hij door mijnen dienst gesproken heeft, en heeft het koninkrijk van uwe hand gescheurd, en Hij heeft dat gegeven aan uwen naaste, aan David.

„Gelijk als gij naar de stem des Heeren niet gehoord hebt, en de hitteigheid zijns toorns niet uitgericht hebt tegen Amalek: daarom heeft de Heere u deze zaak gedaan te dezen dage.

„En de Heere zal ook Israël met u in de hand der Filistijnen geven: en morgen zult gij en uwe zonen bij mij zijn; ook zal de Heere het leger Israëls in de hand der Filistijnen geven. (1 Samuel 28 : 4 - 19)

Uit het voorgaande is het duidelijk, dat de vrouw, door Saul bezocht, tot de categorie behoorde, die op God's bevel in de ban was gedaan, omdat zij aan waarzeggerij en geestenbezwering deed. Profeten noch profetessen werden toen uit het land verdreven of geminacht. Alleen zij, die onder veroordeling van de Mozaische wet stonden, moesten zich aan de gevolgen van de tenuitvoerlegging onttrekken. Saul had elk wettig middel te baat genomen om bovennatuurlijke leiding te ontvangen, maar omdat hij van de Here was geweken, was de Here van hem geweken. De hemel gaf geen antwoord op zijn vragen, van de Here kwam geen woord via de profeten; er was geen communicatie door Urim en Thummim, geen manifestatie door visioen of droom, geen influistering van de Goddelijke geest. In zijn wanhoop keerde Saul zich tot de tegengestelde macht. Hierin zondigde hij. Hij wist, dat hij de wet des Heren schond. Toen hij God diende, verdreef hij die een waarzeggende geest hadden en de tovenaars uit het land, maar toen hij tot duisternis verviel, zocht hij de wegen der duisternis en bezegelde zijn eigen vonnis.

Er staat geschreven:

„Alzoo stierf Saul in zijne overtreding waarmede hij overtreden had tegen den Heere, tegen het woord des Heeren hetwelk hij niet gehouden had, en ook omdat hij de waarzegster gevraagd had, haar zoekende”. (1 Kronieken 10 : 13.)

Gods wet met betrekking tot deze kunsten werd via Mozes gegeven, en is een deel van de Mozaische code, zoals bijvoorbeeld:

„Gij zult u niet keren tot de waarzeggers en tot de duivelskunstenaars; zoekt ze niet u met hen verontreinigende: Ik ben de Heere uw God.” (Lev. 19 : 31.)

„Onder u zal niet gevonden worden die zijnen zoon of dochter door het vuur doet doorgaan, die met waarzeggerijen omgaat, een guicheelaar, of die op vogelgeschrei acht geeft, of toovenaar.

„Of een bezweerder die met bezwering omgaat, of die een waarzeggenden geest vraagt, of een duivelskunstenaar, of die de doden vraagt; „Want al wie zulks doet, is den Heere een gruwel, en om dezer gruwelen wil verdrijft hen de Heere uw God voor uw aangezicht uit de bezitting. (Deut. 18 : 10-12).

De tovenares van Endor nu was een vrouw, die de doden opriep en geen profetes des Heren, zij was iemand, die gemeenschap had of voorgaf gemeenschap te hebben met de geesten van afgestorvenen; maar zij werd door een huisgeest geleid. Zij was, in andere woorden, een spiritistisch medium, zoals de moderne beoefenaars van deze kunst, die beweren onder de macht te staan van een of andere overleden persoon, en door hem of haar in staat te zijn met de doden in verbinding te treden. Hier zij opgemerkt, dat Saul Samuel niet zag, noch iemand anders dan alleen het medium. Zij verklaarde, dat zij een oude man zag verschijnen, die een mantel droeg. Het was zij, die vertelde wat Samuel zou hebben gezegd. Saul ontdekte dat het Samuel was, door wat de tovenares hem mededeelde. Het gesprek tussen Samuel en Saul ging via het medium. Dit alles kon zeer wel hebben plaats gevonden zonder aanwezigheid van de profeet Samuel. De vrouw, onder de invloed van haar huisgeest, kon Saul de boodschap hebben gegeven, die verondersteld werd van Samuel te zijn gekomen, op dezelfde manier waarop men beweert dat boodschappen van de doden aan de levenden worden gegeven door spiritistische media van deze tijd, die, zoals in het onderhavige geval, hun werk des avonds of onder dekking van de duisternis doen.

Het is buiten alle redelijk geloof, dat zulke personen ooit, hetzij vroeger, hetzij nu, de geesten van gestorven dienstknechten of dienstmaagden des Heren kunnen oproepen. Zij staan niet ten dienste van tovenaars, waarzeggers of geestenbezweerdere. Wel beklagenswaardig zou de toestand van de geesten in het paradijs zijn, indien zij onder dergelijke heerschappij stonden. Zij zouden geen rust hebben en niet de bevrijding genieten van de moeilijkheden van het aardse leven, die zo onontbeerlijk voor hun geluk is, maar zij zouden gebonden zijn, onderworpen aan de nukken en grillen van mensen, die God niet kennen. Het is evenmin in overeenstemming met de ware leer, dat een profetes of profeet des Heren de geesten van profeten en heiligen naar willekeur zou kunnen oproepen om met hen over aardse aangelegenheden te spreken. Dat behoort niet tot het ambt van een profeet of profetes.

Het denkbeeld, dat zulke dingen gedaan kunnen worden op bevel van sterfelijke wezens, behoort door Heiligen der Laatste Dagen niet te worden gekoesterd. De Here heeft gezegd:

„Wanneer zij dan tot ulieden zeggen zullen: Vraagt den waarzeggers en duivelskunstenaars, die daar piepen en binnensmonds mompelen, zoo zegt: Zal niet een volk zijnen God vragen? Zal men voor de levenden de dooden vragen?

„Tot de wet en tot de getuigenis! Zoo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn dat zij geen dageraad zullen hebben (Jesaja 8 : 19 - 20).

Men heeft ook wel het denkbeeld gecopperd, dat in dit geval de Here Samuel in de geest zond om met Saul in verbinding te komen, opdat deze zijn dreigend vonnis zou vernemen, maar dit standpunt strookt niet met wat er gezegd wordt in de schrift, die de bijzonderheden vermeldt. Indien de Here deze mededeling aan Saul had willen doen, waarom antwoordde Hij dan niet, toen Saul langs wettige weg Hem gevraagd had? Saul had alles geprobeerd, maar geen antwoord gekregen. Waarom zou de Here de middelen negeren, die Hij zelf had ingesteld en Samuel, een profet, zenden om zich aan Saul langs een verboden weg te openbaren? Waarom zou Hij voor dit doel een waarzegster gebruiken, een medium, dat hij met zijn eigen wet had veroordeeld?

„Maar”, wordt er betoogd, „de voorspelling, door de geest geuit, ging letterlijk in vervulling. Israëel werd in de handen van de Filistijnen overgeleverd en Saul en zijn drie zoons, zijn wapendragers en de mannen van zijn staf werden alle gedood. Dus was het een werkelijke profetie. „Dit als volkomen correct toegegeven zijnde, wordt de positie, in dit artikel ingencmen, in 't minst niet verzwakt. Indien de tovenaars, waarzeggers en geestenbezweerders, onder de ban van de wet geplaatst, de waarheid soms niet voorspelden, zou het niet nodig zijn geweest de mensen te waarschuwen hen niet te raadplegen. Als de duivel nooit eens waarheid vertelde, zou hij niet in staat zijn de mens door zijn vals-heden te bedriegen. De machten der duisternis zouden zonder het geven van enig licht nimmer de overhand kunnen krijgen. Een beetje waarheid vermengd met schoonschijnende leugens, is een van de middelen, waarmee zij de mensen tot dwaling brengen. Er is dan ook niets in de geschiedenis van het onderhoud tussen Saul en de vrouw van Endor dat de mening rechtvaardigt als zou zij een profetes des Heren zijn geweest of dat Samuel werkelijk bij die gelegenheid verscheen.

Er is geen afdoend bewijs dat de geesten van afgestorvenen in verbinding komen met stervelingen door middel van spiritistische media of een ander middel, dat gewoonlijk voor dat doel dienst doet. Slechte geesten treden ongetwijfeld als „huisgeesten” of tussenpersoon op en stellen dan de geesten van de doden voor of openbaren dingen, die verondersteld worden bij hen en hun levende vrienden alleen bekend te zijn, om de lichtgelovige te misleiden, maar zij, die zich onder de invloed van die machten der duisternis begeven, hebben geen middelen waardoor zij de tegenwoordigheid van de geesten der rechtvaardigen kunnen afdwingen of hen verleiden boodschappen voor de levenden af te geven. Zij staan boven het gedoe van zulke individuen, en de media zijn dikwijls zelf de dupe van boze geesten en zijn zo bedriegers, die bedrogen worden.

„Mijn huis is een huis van orde”, zegt de Here, „en niet van verwarring.”

Wanneer God iets wil openbaren, zal die openbaring komen op de wijze, door de middelen en door de personen, die Hij heeft aangewezen. Indien de levenden iets over de doden willen horen, behoren zij de Here te vragen en niet diegenen, die „daar gaan, waar engelen vrezen hun voet te zetten”. De aardse sfeer en de sfeer der afgestorvenen zijn van elkander gescheiden en tussen beide is wijselijk een sluier neergelaten. Daar de levenden in hun normale toestand niet in staat zijn de doden te zien en met hen te spreken, is het redelijk te geloven, dat ook de bewoners van de geestenwereld in hun normale toestand van gemeenschap met de mensen op aarde zijn uitgesloten. Als de Here het toestaat, kunnen personen aan beide zijden van de sluier zich aan hen aan de andere kant vertonen, maar dat zal dan zeker volgens een wet gebeuren en volgens de orde, die God heeft ingesteld. Door die wet in acht te nemen en zich van het inlaten met personen, die God niet kennen en zijn evangelie niet gehoorzamen, te onthouden, zullen de Heiligen der Laatste Dagen zich voor ontgoocheling en veel droefheid vrijwaren en meer vatbaar zijn voor het licht en de inspiratie en de openbaringen, die van de Eeuwige Vader komen!

Wilt U meteen of later betalen?

Wij leven in een wereld van morele wetten, die evenmin als de wetten der physica kunnen worden veronachtzaamd. Bestudeer onze wereld maar, en U zult het merken. Wanneer wij het kwade verkiezen, ontvangen wij meteen hetgeen wij wensen en wij betalen later. Verkiezen wij in tegendeel het goede, dan moeten wij eerst betalen voor wij het krijgen. De jonge student die een lui en gemakkelijk leven kiest, kan het meteen krijgen, dezelfde dag zelfs; hij zal pas later moeten betalen. Maar de jongeman die een diploma met glans wil halen, kan het niet de zelfde dag in handen hebben. Hij zal eerst door hard werken en door zelfbeheersing moeten betalen. Als een mens een leven van sensuele buitensporigheden wenst, kan hij dat vanavond nog krijgen, daarbij inbegrepen de volledige en bandeloze prikkelingen en het totale waanzinnige lustgevoel dat hij najaagt. Hij kan meteen zijn hartstochtelijke begeerte ontvangen en zal misschien pas later betalen.

Maar indien iemand een edel karakter wenst en die daardoor als een sterke boom aan de stormen van het leven weerstand zal kunnen bieden en in de herfst vruchten zal dragen voor zijn nageslacht, kan hij dit niet meteen bewerkstelligen; hij moet eerst betalen en zal later ontvangen.

Harry Emerson FOSDICK

Kent ge Uw Evangelie?

XI

„Wij zullen deze avond het genoeg hebben van Willem te horen wat zijn antwoord is op de vraag van mevrouw Jansen, die zij de vorige keer stelde”; zegt mijnheer Keizer, nadat allen hebben plaats genomen en de bijeenkomst door Ella met een kort gebed is geopend. „Het woord is dus aan hem”.

„Laat ik beginnen met vader te bedanken voor het vertrouwen, dat hij in mij stelt door mij de behandeling van het m.i. interessante onderwerp op te dragen, dat dank zij de vraag van mevrouw Jansen deze avond ter sprake komt. Zoals u zich herinnert, was haar vraag: „Wat was er verkeerd aan de grondslag, vanwaar Augustinus met zijn redenering uitging, daar toch alles wat God schiep en schept, volmaakt goed is? En hierbij verwees zij ons naar Genesis 1 : 31, waar wij lezen: „En God zag al wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed!”

Inderdaad, alles wat door God, die volmaakt in wijsheid, kennis en bekwaamheid is, werd en wordt geschapen, is goed, is volmaakt, want Hij is zelf volmaakt. „De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt zijner handen werk (Psalm 19 : 2). Hij had en heeft de macht om werelden te scheppen. Welke was die macht”?

Frits steekt zijn hand op.

„Het Priesterschap”.

„Juist, het Priesterschap, dat God in zijn volheid bezit. Wij hebben dit onderwerp lang en breed in voorgaande bijeenkomsten besproken. Wij vernamen toen, dat het Priesterschap eeuwig is, of zoals Paulus het uitdrukt „zonder begin van dagen of einde van jaren”. Wij hebben zo juist van Frits gehoord, dat het die macht was, waardoor God de werelden schiep, die wij 's avonds, wanneer de hemel helder is, als sterren zien. Ook deze aarde met alles wat er op, er in en er boven is. Nu was de vooropstelling van Augustinus in zijn theorie over de schepping van de mens, dat God hem uit niets had geschapen. Dat uitgangspunt nu, waarvan vader de vorige keer al heeft gezegd, dat het fout was, gaan wij nu eens wat nader bezien. Om dat te kunnen doen, moeten wij de grote Griekse wijsgeer Plato er even bijhalen, van wie Augustinus vele denkbelden had overgenomen. Nu was een van die denkbelden deze: Plato meende dat alle materie boos is, of kwaad of slecht of ongeddelyk of hoe je het wilt noemen. God — zo redeneerde hij verder — absoluut goed en volmaakt zijnde en goed doende, kan dus geen enkele binding hoe dan ook, met de stof hebben. „Derhalve”, zegt Augustinus, op deze vooropstelling voortbouwend, (ik citeer uit de „*Divine Church*”) „maakte God dus alle dingen niet uit datgene, wat reeds bestond, maar uit dingen, die in 't geheel niet bestonden, d.w.z. uit niets, want er was niets waaruit hij ze kon maken. Het hoogste

goed is God en er is niets hoger en bijgevolg is hij onveranderlijk goed, daarom ook waarlijk eeuwig en waarlijk onsterfelijk. Bijgevolg, indien Hij alleen onveranderlijk is, zijn alle dingen, die Hij heeft gemaakt, veranderlijk. Want Hij is zo almachtig, dat Hij in staat is om zelfs uit niets, dat is uit het absoluut niet-bestaande, goede dingen te maken, groot en klein, celestiaal en terrestriaal, geestelijk zowel als stoffelijk.

De schrijver van *The Divine Church*, James L. Barker, geeft hierop het volgende commentaar: „Augustinus voegt aan de onderstelling, want meer dan een onderstelling is het niet, dat God de wereld uit niets maakte, nog een tweede toe, namelijk: Dingen uit niets gemaakt, moeten veranderlijk zijn. Beide neemt hij als waar aan, hoewel de eerste onderstelling vals is en al was dat niet zo, dan zou dat nog geen bewijs zijn, dat de tweede juist is. Dogmatische verklaringen zonder enige grond van bewijs voor de juistheid er van”.

Augustinus volgt Plato dus in zijn wijsgerige bespiegelingen en verkondigt ook de boosheid van de stof. En de mens, door God geschapen, kon dus onmogelijk uit die boze stof gemaakt zijn. God schiep hem dus uit niets. We hebben de vorige maal gezien, hoe hij zich door deze valse premisse grote moeilijkheden op de hals haalde.

Maar nu deze vraag: „Waarom is zijn premisse, zijn vooropstelling, fout? Is God, die toch almachtig is, dan niet machtig genoeg om iets te scheppen uit niets”?

Hier steekt Ella de hand op.

„Neen, dan kan God zelfs niet, want wat betekent eigenlijk scheppen? Scheppen betekent organiseren, in een andere toestand brengen van datgene wat er al was en altijd is geweest in een of andere vorm. Gods almacht bestaat niet in het doen van iets dat tegen alle wetten indruist; Zijn almacht bestaat in het kennen, beheersen van die wetten en op de juiste tijd, plaats en wijze deze wetten in werking te stellen, alle wetten in het heelal, van de hoogste tot de laagste orde. De wetten, die de geleerdsten onder de mensen kennen, behoren nog maar tot de laagste orde. Alles wat eeuwig is, werd niet geschapen, want al het geschapene heeft een begin en al wat een begin heeft, heeft wat zijn oorspronkelijke vorm betreft, ook een einde. Augustinus beging de fout met te denken, dat behalve het stoffelijk en het geestelijk lichaam van de mens ook zijn intelligentie werd geschapen en wij weten uit een openbaring, die Joseph Smith ontving, dat intelligenties niet worden geschapen en ook niet geschapen kunnen worden”.

„Dank je wel, Ella, voor deze uiteenzetting”, zegt Willem. Dat intelligenties niet geschapen kunnen worden, maar eeuwig zijn, lezen we in Leer & Verbonden 93 : 29”

Hier steekt mijnheer Jansen de hand op.

„Ik hoorde Ella zo juist zeggen, dat alles wat geschapen is, een begin heeft en dat alles wat een begin heeft, ook een einde heeft. Nu lezen we, dat de mens werd geschapen naar Gods beeld en gelijkenis en ook

dat hij eeuwig is. Is dat nu niet met elkander in strijd?

„Wat denk je, Ella, kun je mijnheer Jansen daar een antwoord op geven?”

„Ik kan daar alleen een antwoord op geven, als ik mij op een openbaring van deze tijd beroep”, antwoordt Ella. „Ik heb dus gezegd, dat intelligenties niet geschapen en dus eeuwig zijn. Wij leren in onze Kerk, en dat is voor onze vrienden hier waarschijnlijk iets nieuws, dat wij vóór ons voor-sterfelijk leven in de hemel, waarover wij al eerder hebben gesproken, een eeuwigheidsbestaan hadden, namelijk als intelligenties. Hoe wij ons die vorm van bestaan moeten voorstellen, weet ik niet, onze Profeet weet het misschien wel, maar ons is daar verder niets van verteld. De geestelijke lichamen, uit onze Hemelse ouders geboren, zijn de eeuwige dragers van deze intelligenties. Geest en intelligentie, naar de aarde gezonden, ontvangen daar een sterfelijk lichaam en de mens, zoals wij die op aarde kennen, is geboren. Maar dat sterfelijke lichaam, in de moederschoot een begin hebbend, vindt in het graf als zodanig zijn einde en is dus niet eeuwig. Als Augustinus dit alles had geweten, zou hij niet zo hevig in de knoop zijn geraakt, want het zijn die ongeschapen intelligenties, zeer verschillend van aard en kwaliteit, als ik dat woord hier mag gebruiken, die voor de zonden in de wereld verantwoordelijk zijn, doordat zij hun wil op verkeerde oogmerken richtten”.

„Kan dit antwoord van Ella u bevredigen, mijnheer Jansen?” vraagt Willem.

„Uitstekend, Willem, Ella weet haar weetje en ik vraag mij af hoe het mogelijk is, dat jullie, jonge mensen, al deze dingen weten en er over spreken alsof ze de gewoonste zaken van de wereld zijn, terwijl wij, ouderen, er geen flauw besef van hebben”.

„Dat komt, mijnheer Jansen”, antwoordt Willem, „omdat veel van het Evangelie van Christus in de loop van de eeuwen verloren is gegaan. Gezien van onze dagen uit is de tijd, waarin Augustinus leefde, niet zo heel ver verwijderd van het tijdperk, toen de Apostelen van Jezus nog leefden en getuigden van wat zij „gehoord en gezien” hadden en zich niet ophielden met misleidende en verwarring stichtende wijsgerigheden. Zelfs vóór de tijd van Augustinus, in de derde eeuw na Christus, was al veel geestelijk goed verdwenen”.

„De opmerking van mijn man”, zegt nu mevrouw Jansen, „maakt het voor mij des te meer duidelijk, dat openbaring uit de hemel onmisbaar is voor een goed begrip van heel veel dingen”.

„Zo is het, mevrouw Jansen. Wij hebben al eerder de vraag behandeld: Hoe kunnen wij Gods wil en over het algemeen de geestelijke dingen weten, als God ons deze niet bekend maakt?”

Lucy, die zoals steeds, met grote aandacht de gesprekken heeft gevolgd, steekt nu haar hand op.

„Ik wilde dit zeggen, Willem: Wanneer in dit aardse leven ons

iets wordt meegedeeld of gezegd dit of dat te doen, of met andere woorden wij een opdracht krijgen zonder dat wij de herkomst ervan weten, vragen wij natuurlijk: „Van wie komt die boodschap? Wie is dat en waar woont hij”? Maar nu is het met openbaringen zo, dat zij dus komen van iemand, die ik helemaal niet begrijp, ik kan mij geen voorstelling vormen van een God, die het ganse heelal vult, uit drie Goden bestaat en toch maar één God is. Het lijkt me zo ontzettend moeilijk om van zo'n onbegrijpelijk wezen iets aan te nemen”.

„Daar heb je groot gelijk in, Lucy”, antwoordt Willem. „Met jouw opmerking komen wij op een ander terrein, namelijk van het Godsbegrip. Dat, wat onze Christenvrienden huldigen, is ook grotendeels van Plato afkomstig, en Augustinus, die zoals we gezien hebben, een aanhanger was van de leer van Plato, heeft daar op zijn filosofische manier op voortgeborduurd.

Wij hebben gezien, dat Plato besliste, dat de stof boos is, welnu, welke stof men ook neemt, men kan zich die niet voorstellen zonder enige vorm of gedaante; het nietigst partikelkje, het kleinste molecuul of atoom heeft een vorm, een gedaante. Omgekeerd dus, alles wat vorm of gedaante heeft, is materie, is stof. God — zo redeneert Plato verder en Augustinus praat hem na, is natuurlijk onstoffelijk en kan dus geen gedaante hebben. Van Hem kan dus niet worden gezegd: „Hij is dit of dat, maar dat Hij is, dat Hij bestaat, meer niet”. En op het z.g. onstoffelijke voortbordurend, zegt Augustinus (ik citeer weer uit *The Divine Church*): „De ziel van de mens is onstoffelijk en bestaat uit drie delen: zijn, leven en weten. Deze drie zijn in één lichaam verenigd en in elk deel van het lichaam aanwezig. Op dezelfde wijze zijn de drie onstoffelijke personen van de Drieënheid in één God aanwezig en zoals de ziel van de mens in zijn gehele lichaam aanwezig is, zo is God in het heelal aanwezig.” Wie het begrijpen kan begrijpe het.

Vader Keizer steekt nu zijn hand op.

„Ik stel voor”, zegt hij, „dit onderwerp tot de volgende bijeenkomst te laten rusten. Wij zullen dan o.a. de oorsprong van het Godsbegrip van onze Christenvrienden nagaan en ik zou Ella willen vragen de volgende keer de leiding te nemen”.

„Ik zou het graag doen, vader”, antwoordt Ella, „maar ik zit midden in de repetitieweek”.

„Dat is een geldig excuus”, dochter. „Mama, zou jij die taak op je willen nemen”?

„Met genoegen. Mag ik u allen dan weer voor de volgende bijeenkomst uitnodigen”?

„Ik geloof”, antwoordt mevrouw Jansen, „dat ik namens alle gasten hier aanwezig spreek, als ik zeg: heel graag en ik dank Willem en Ella voor hun interessante les”.

De Profeet Joseph Smith

(vertaald uit de „Church News”)

Het Christendom, zoals men dit heden te dage kent, wordt door de mensen van de wereld beschouwd als de godsdienst van Jezus Christus. In algemene zin worden allen, die zeggen in Christus te geloven, Christenen genoemd, hoewel zelfs hun opvattingen omtrent de Meester en Zijn leer volkomen met elkander in tegenspraak kunnen zijn.

Het Mormonisme, zoals dit door de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wordt beschouwd, is het ware Evangelie van Christus, zoals dit oorspronkelijk door de Heiland en Zijn apostelen werd verkondigd.

Sommigen, die zichzelf Christenen noemen, beweren, dat de Mormonen geen Christenen zijn. Waarom?

Het antwoord, dat gewoonlijk daarop wordt gegeven, is dat de Heiligen der Laatste Dagen volgelingen van Joseph Smith en daarom geen Christenen zijn.

Was Joseph Smith geen Christen? Zijn zijn volgelingen geen Christenen? In welke betrekking staat Joseph Smith tot het Christendom in zijn waarste zin?

De meeste Christenen nemen de Bijbel als het Woord van God aan. De Bijbel zegt: „Gewis, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij zijne verborgenheid aan zijne knechten, de profeten, geopenbaard hebbe”. (Amos 3 : 7). In andere woorden: God geeft Zijn volk geen aanwijzingen dan alleen door Zijn dienstknechten de profeten.

WAT IS EEN PROFEET? Webster definiëert een profeet als „Iemand, die voor God spreekt als de geïnspireerde openbaarder of vertolker van Zijn wil”.

Een profeet is dus iemand aan wie God openbaringen geeft, aan wie Hij Zijn wil bekend maakt, voor de mensen en voor Zijn Kerk, door wie Hij Zijn volk en Zijn Kerk leidt.

Aangezien God „geen ding zal doen” dan alleen door Zijn dienstknechten de profeten, zal er dus zonder profeten geen goddelijke leiding voor de mensen zijn. Had Hij altijd profeten onder de mensen in oude tijden? Het Oude Testament werd geschreven door profeten. Hun bediening was een vanzelfsprekende en aanvaarde zaak.

Hoe stond het in de Nieuw-Testamentische tijd daarmee? Waren er

Christelijke profeten in de Christelijke Kerk, zoals er Hebreeuwse profeten onder het oude Hebreeuwse volk waren?

De Christelijke Kerk was op apostelen en profeten gebouwd en Jezus Christus zelf was daarvan de uiterste hoeksteen. Dat schreef Paulus aan de Efeziërs. (Ef. 2 : 20; 4 : 10-16). Christelijke profeten bedienden in de vroegere Christelijke Kerk en leidden deze door de openbaring en inspiratie, die zij van God ontvingen. Als zodanig handelden zij precies zo als de oude Hebreeuwse profeten. De bediening van Petrus en Paulus was in wezen dezelfde als die van Samuel, Jeremia, Mozes en Abraham.

MAAR WAAR zijn de Christelijke profeten vandaag? Indien de Here God geen ding zal doen dan alleen Zijn geheimen aan Zijn dienstknechten de profeten openbaren, en er zijn geen profeten, waar is dan de goddelijke leiding voor de Christelijke Kerk? De grootste Christelijke denominatie gaf onlangs een pamflet uit, waarin werd verklaard, dat haar leider geen profeet is, niet de gave van profetie bezit, niet door God geïnspireerd is en geen wonderen werkt.

Kan God Zijn Kerk leiden, als Hij geen contact met de Kerk heeft? Als Hij alleen door profeten werkt en er zijn geen profeten, is er dan contact met Zijn Kerk? En als er geen goddelijk contact is, hoe wordt de Kerk dan voor dwaling behoed?

„Gewis de Here God zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn dienstknechten de profeten openbaart”.

In het verleden zijn er meer tijdperken geweest, dat er geen profeten op aarde waren en de mensen van de waarheid afdwaalden. Maar omdat Hij Zijn kinderen liefhad, verwekte God nieuwe profeten om hen te leiden en te leren. Daarom was er het brandende braambos en de oproep aan Mozes. Daarom kreeg Zacharias, de vader van Johannes de Doper, bezoek van een Engel. Daarom verwekte God Henoeh, Melchizedek en Abraham. Elk van hen leefde in een tijd van afval. Elk van hen trachtte de afgedwaalde mens tot God terug te brengen.

EN DAAROM, in deze tijd, deed God een nieuwe profeet opstaan — een jongen, net als Samuel — maar een onbedorven jongen, die open stond voor de leringen uit de hemel. Toen Hij Joseph Smith deed opstaan, vertelde Hij hem, dat er vervolging zou komen, zoals ook de profeten van ouds hadden te verduren, en dat zijn naam ten goede en ten kwade onder alle naties, geslachten en talen gehouden zou worden, omdat velen hem niet zouden begrijpen.

En toch, was hij een Christen? Was Paulus een Christen, hoewel hij door zijn eigen volk was uitgeworpen? Zo waarlijk als Paulus Christus zag, zo waarlijk zag Joseph Smith Christus. Zo waarlijk als Paulus tot een Christelijke apostel en profeet werd geordend, zo waarlijk werd Joseph Smith geordend. Zo waarlijk als Petrus de leider van de Christelijke Kerk in zijn dagen was, zo waarlijk werd Joseph Smith gekozen om de Christelijke bedeling van onze tijd te leiden.

Het oecumenisch concilie en de Kerk van het Lam Gods

Vele pennen zijn reeds in beweging gebracht toen de huidige Paus van Rome enkele jaren geleden medeelde, dat het in zijn voornemen lag een oecumenisch concilie bijeen te roepen. Dit concilie, dat enkele jaren van voorbereiding heeft gekost, staat nu voor de deur. In oktober van dit jaar zal dit ongetwijfeld belangrijke gebeuren plaats vinden. Men kan zonder overdrijving zeggen, dat bij velen, zowel Katholieken als Protestanten, de verwachtingen hoog gespannen zijn. „Zal men er inderdaad in slagen om alle Christelijke kerken en groeperingen tot één machtige organisatie te verenigen?” zo vragen velen zich af. Wij, als leden van de herstelde Kerk, de kerk van het Lam Gods stellen ons wellicht de vraag, wat ons standpunt tegenover dit concilie dient te zijn. Laten wij eerst eens een ogenblik stil staan bij de betekenis van de woorden „oecumenisch en concilie”. Het eerste woord is van Griekse oorsprong en kan worden vertaald door „de gehele aarde betreffend” Het woord „concilie” komt van het Latijnse woord concilium, dat o.a. vergadering betekent. Men is gewend geraakt het doorgaans te gebruiken in de betekenis van Kerkvergadering. De twee woorden tezamen duiden dus aan een kerkvergadering, die de gehele aarde betreft.

Zoals gezegd, gingen enkele jaren van voorbereiding aan dit concilie vooraf, voorbereiding zowel op organisatorisch gebied als in strategische zin. Rome wil alle groepen, die thans nog verspreid zijn, tot elkaar brengen en uiteraard bovenal tot Rome-zelf.

De scherpe tegenstelling tussen Katholiek en Protestant heeft dit eeuwen lang beslist onmogelijk gemaakt. De laatste tijd- en dat is de strategische voorbereiding - zijn die tegenstellingen minder scherp, in sommige gevallen practisch tot een uiterst minimum beperkt. In het oorlogsjaar 1944 bezocht ik een R.K. Kerk, waar de geestelijke voor de aanvang van de preek de gelovigen verzocht om driemaal het onze Vader en driemaal Weest Gegroet te bidden „opdat gemengde huwelijken en gemengde verkeringen mogen worden voorkomen”. Dit wordt al enige jaren niet meer gedaan. Ook andere aanvallen op het ketterse protestantisme behoren tot het verleden. Aan de andere kant moet worden erkend, dat ook de Protestanten hun houding gewijzigd hebben, ja sterker nog: vele Kerken der Protestanten vertonen een duidelijke neiging naar Rome. Knielbanken, kaarsen op de avondmaalstafel, wand-schilderingen en kruisen beginnen zo langzamerhand gemeengoed bij de Protestanten te worden. Het binnendringen van de Liturgie, waardoor de preek een besnoeiing ondergaat, wordt door de Katholieken uiteraard als een teken aan de wand begroet. Enkele jaren terug bezocht ik op 31 oktober de Hervormde Laurenskerk te Rotterdam, waar zoals op die dag gebruikelijk is, de hervorming wordt herdacht. Vroe-

ger jaren stond in het middelpunt van de herdenking de kleine, kranige monnik Maarten Luther, die het toch maar aangedurfd had om 95 stellingen tegen Katholieke misbruiken aan te plakken aan de slotkapel te Wittenburg. Men zong dan uit volle borst het beroemde Lutherlied „Een vaste burcht is onze God”.

Niets van dit alles was op de bewuste avond nog te bespeuren. Het Lutherlied werd niet gezongen, de naam van Luther niet eens genoemd en de preek was een en al verzoening. Het is al zo lang geleden en er is zoveel gewijzigd, meende de voorganger.

Dit voorval demonstreert duidelijk hoezeer ook in de Protestantse kringen de gedachte aan eenwording leeft, de gedachte aan terugkeer van de toestand zoals die heet te hebben bestaan in de oorspronkelijke *ene en ongedeelde Kerk*.

In onze kringen rijst de vraag meerdere malen, wat zal toch onze houding moeten zijn?

Dienen wij ook een uitnodiging te ontvangen tot bijwoning van dit concilie en zo ja, met welke resultaten zouden wij ons kunnen verenigen?

Laten wij de zaken eens grondig onder de loupe nemen. Wat is er in korte trekken gebeurd in de geschiedenis van de Christelijke Kerk? Is er een algemene Kerk geweest, waarvan de thans bestaande kerken aftakkingen of splinters zijn en kunnen deze verspreide groepen worden tezamen gebracht in een groot Kerkelijk verband?

Laten wij beginnen met de stand van zaken in de dagen van Christus. Algemeen is men het er over eens, dat in die dagen de Kerk van Jezus Christus ontstond, die als het ideaal voor alle eeuwen is blijven gelden. De vraag waaromheen alles draait is tenslotte deze: ” Blijf die Kerk van Jezus Christus op aarde voortbestaan en is ze dus geheel of gedeeltelijk in de thans bestaande Kerken terug te vinden?”

Wij als leden van de Kerk hebben hierop ons antwoord, dat niet mis te verstaan is.

De oorspronkelijke Kerk van Jezus Christus heeft niet lang mogen bestaan. Spoedig trad een tragisch gebeuren op, dat wij kennen als de „afval”. Vrijwel alle inzetten van Christus werden veranderd of zelfs afgeschaft. Het ambt van Apostel verdween en daarmee de autoriteit om in de naam van Christus te handelen. Uit die afval ontstond een Kerk, die men algemeen aanduidt als „ de ene en ongedeelde Kerk”. Deze kerk blijft echter niet ongedeeld, want in de elfde eeuw ontstaat er een scheuring, naar het Grieks meestal „schisma” genaamd. Deze scheuring verdeelt de dusgenaamde ene en ongedeelde Kerk in twee elkaar vijandig gezinde kampen n.l. De Kerk van Rome en de orthodoxe Kerk. De orthodoxe Kerk heeft voornamelijk succes in het Oosten van Europa en in het nabije oosten. De Kerk van Rome breidt haar missie uit tot de westerse landen en heeft een grotere invloed verkregen. De Kerk van Rome blijft eeuwenlang in opmars en krijgt dan een zware

slag te incasseren n.l. het protestantisme. Deze afscheiding neemt grote afmetingen aan. Bevorderd door de inmiddels ontdekte boekdrukkunst, wordt de nieuwe gedachte snel verbreid. Maar ook het protestantisme slaagt er niet in de eenheid te bewaren. Kenmerkend is juist het grote aantal richtingen en stromingen, die elkaar soms vijandiger gezind zijn dan hun vroegere „moederkerk”. Ook de katholieken blijven niet zonder moeilijkheden, Speciaal in Nederland komt een beweging op, die de naam verkrijgt van Oud Katholicisme, die weliswaar niet protestant genoemd mag worden, maar toch ook niet van Rome wil weten.

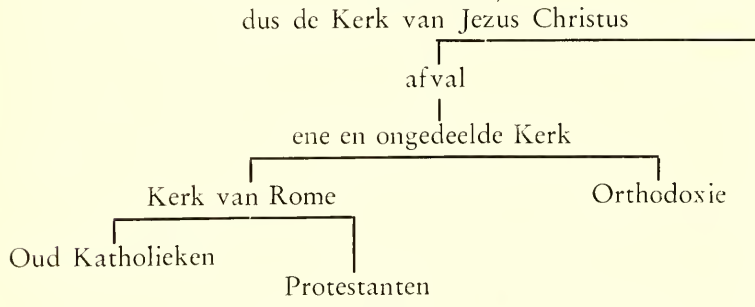
Zoals men zal moeten erkennen, ontstaat er zo langzamerhand een onontwarbare kluwen en hoe moet de ernstige onderzoeker van thans uit dit doolhof van richtingen en stromingen de weg terug vinden? Alle pogingen zijn dan ook volledig gestrand, want een rechte weg via de bestaande geestelijke stromingen naar de oorspronkelijke Kerk van Christus is onvindbaar!

Welke troost kunnen wij nu de eerlijke zoeker naar de waarheid verschaffen? Deze vraag moet niet moeilijk te beantwoorden zijn. Het is niet de mens, die langs de weg der rede de waarheid herontdekt heeft, maar het is God zelf, die heeft ingegrepen en opnieuw van de Hemel heeft gesproken, niet om te vertellen langs welke richting de waarheid te vinden zou zijn, maar door die Waarheid in zijn volheid te herstellen en het ware Evangelie terug te brengen naar de aarde. Joseph Smith wordt de ontsluiters der laatste bedeling en een groot en wonderbaar werk wordt voortgebracht onder de kinderen der mensen.

In 1820 ontvangt de ziener het eerste visioen en daarmee wordt de periode ingeluid, die wij kennen als de laatste en grootste bedeling. Voor deze bedeling geldt de belofte, dat het evangelie nimmer meer van de aarde zal worden weggenomen. De Kerk van het Lam Gods is weer op aarde en daarom is voor ons, leden dezer Kerk, geen concilie nodig en geen medewerking mogelijk.

Laat ik tot besluit het bovenstaande nog in kort schematisch overzicht samenvatten.

Door Christus opgerichte Kerk met 12 apostelen (Petrus, Jacobus, Johannes etc.)



In 1830 komt de *Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste*

Dagen, die haar gezag wederom rechtstreeks ontleent aan de stichter van de eerste Kerk, n.l. JEZUS CHRISTUS.

W. Panman

Een bedankbrief van President David O. McKay

Ter gelegenheid van de negen en tachtigste verjaardag van de President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die deze hoge leeftijd de achtste september jl. bereikte, zond het presidentschap van de Hollandse Ring hem een gelukstelegram, waarop het volgende antwoord kwam:

Geliefde Broederen:

Toen ik nog in de twintiger jaren was, dacht ik, dat iedereen, die over de tachtig jaren oud was, wel onder de last der jaren gebukt moest gaan.

Doch daarin heb ik mij vergist, want nu ik negen en tachtig ben en hoewel elke dag zijn verantwoordelijkheden meebrengt, schenkt hij ook veel vreugde, goede gezondheid en blijdschap, en het beste van alles: het gezelschap van geliefden en trouwe vrienden. Met dit alles is de ouderdom waarlijk een dragelijke metgezel.

Hartelijk dank voor uw gelukwens op mijn verjaardag! Uw telegram droeg er veel toe bij, deze tot een gedenkwaardige dag te maken.

Ook Zuster McKay spreekt haar waardering uit voor uw hoffelijkheid.

Met hartelijke en oprechte groet,

w. g. David O McKay
(president)

President Johan P. Jongkees en Raadgevers
Presidentschap van de Hollandse Ring
Nassaukade 20
Voorschoten, Holland

O.O.V.-CONVENTIE

te Den Haag op zaterdag 29 september 1962

Ik zal beengaan en doen wat de Here heeft bevolen, want ik weet dat de Here geen geboden aan de mensen geeft zonder tevens de weg voor te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen hetgeen hij hun gebiedt.

1 Nephi 3:7

Nadat in de middaguren reeds een bespreking had plaatsgevonden van de gasten uit Amerika met de Ring-autoriteiten, kon Ringpresident broeder C. de Bruijn 's avonds te circa 7.45 uur deze gasten op een openbare vergadering aan functionarissen en belangstellenden voorstellen.

Achtereenvolgens stonden op: Bisschop Carl W. Buehner, Assistent superintendent van de J.M.O.O.V. Broeder Aline H. Pettigrew, secretaris, Zuster Florence 's Jacobsen, presidente van de J.V.O.O.V. en Zuster Elaine Cannon, lid van het bestuur der J.V.O.O.V.

Na de gebruikelijke opening was het woord aan Zuster Jacobsen, wier woorden geheel in het teken stonden van de enige ogenblikken tevoren door allen opgezegde O.O.V. leuze.

Steeds moeten wij bereid zijn het werk van de O.O.V. gaande te houden, zonder ons door allerlei particuliere zaken te laten hinderen. Voorts moet het O.O.V. werk in elke wijk of gemeente met verstand worden aangepakt, waardoor het zal voorkomen, dat bepaalde activiteiten pasklaar moeten worden gemaakt en aangepast aan de mogelijkheden die een wijk biedt, mede als gevolg van het feit dat nog lang niet al het materiaal vertaald is,

Na deze interessante, door Ringpresident J. Paul Jongkees vertaalde toespraak, was het woord aan broeder Buehner, die er op wees dat daad en gebed ook onze ring in staat zullen stellen om alle problemen op te lossen.

Zuster Cannon die hierna het woord verkreeg, loste haar belofte om na de serieuze toespraken voor wat vrolijkheid te zorgen, volledig in. Op vlotte en vaak gemakkelijke wijze gaf zij waardevolle tips, die door alle aanwezigen met grote belangstelling werden aangehoord. Vermeld zij nog, dat de schoonvader van Zuster Cannon, broeder Sylvester R. Cannon, president van de Nederlandse Zending is geweest, vervolgens presidenterende bisschop en tenslotte Apostel.

Na deze derde toespraak werd de vergadering in twee klassen ingedeeld. In de Kerkzaal waren het de Zusters, die onder leiding van Zuster de Bruijn-Thiel Berghuis gelegenheid kregen om vragen aan de O.O.V. autoriteiten te stellen.

In de Z.H.V. kamer, waar de broeders waren ingedeeld, was het broeder Pettigrew, die de secretariaatswerkzaamheden behandelde, Bishop Bueh-



ner sprak daarna over samenwerking tussen wijk- en O.O.V. bestuur. Daarna was er gelegenheid tot het stellen van vragen. Na een geanimeerde bespreking in beide groepen werd na een slotbeschouwing deze bijeenkomst gesloten.

KORTE MEDEDELING

Het is mij een genoegen de lezers van de „Ster” te kunnen mededelen, dat Broeder W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag, zich beschikbaar heeft gesteld als correspondent voor de Hollandse Ring. Alle bisschoppen, gemeentepresidenten, besturen van hulporganisaties en voorts allen, in de Hollandse Ring wonend, wordt verzocht eventuele copy voor de Ster rechtstreeks aan hem te zenden. Zij, die buiten de ring, dus in de zending wonen, kunnen, zoals gebruikelijk, hun eventuele bijdragen aan de inhoud van ons kerkblad aan President Van Slooten of aan mij zenden.

A. D. Jongkees

ALLERLEI

Het Vraagtekenduo



In het stadsbeeld van Den Haag kan men regelmatig twee dames op een scooter aantreffen. Dat is niets bijzonders, zal men opmerken. Zoiets gebeurt wel meer sinds de emancipatie der vrouw. Toch is er iets bijzonders met deze dames. De helmen die zij dragen, vertonen een vraagteken. Zij willen daarmee niet aanduiden, dat zoals sommigen beweren, de vrouw het raadsel der eeuwen is gebleven. Neen deze vraagtekens symboliseren de ons Heiligen der Laatste Dagen bekende 2 gouden vragen, die aan belangstellenden worden voorgelegd n.l.

1. Wat weet U van het Mormonisme?
2. Zoudt U er meer van willen weten?

U begrijpt het al. Twee zusters-zendingen, die er op uittrekken om de blijde boodschap van het Lichtherstel bekend te maken. Moge Den Haag met zijn duizenden inwoners een dankbaar gebruik van hun gratis dienstverlening maken.

LEZING OVER ISRAËL

Als er een land ter wereld onze intense belangstelling geniet, buiten Amerika, dan is dat zeker wel de nog jonge staat Israël. Het overgrote deel van het Bijbelverhaal speelt zich immers aldaar af, in die staat, die een aantal jaren geleden herrezen is. Wat de profeten over de toekomst van Israël hebben gezegd, overtreft in belangrijkheid verre de ongetwijfeld interessante historie. Met grote belangstelling slaan wij dan ook de ontwikkeling gade, die in de toekomst zowel Kerk- als Wereldgeschiedenis zal zijn.

Zo dacht het bestuur van de Haagse Wijk er kennelijk ook over, toen

het aanbod van Broeder H. D. van Nieuwkerk uit Leiden om een lezing over Israël te komen houden, met beide handen werd aangegrepen. Broeder van Nieuwkerk heeft de staat Israël enige malen bezocht en op zijn reizen een groot aantal dia's gemaakt, zowel op het formaat 6 x 6 als op kleinbeeldformaat.

Donderdag 27 september kon men in Den Haag zich voor enkele uren in dat verre, maar toch geestelijk zo dichtbij gelegen land wanen. De schitterende kleuren ontlokten bij de toeschouwers meerdere malen groot enthousiasme. En de thuisblijvers hadden weer ongelijk.

DE HAAGSE O.O.V. IS WEER AAN DE SLAG GEGAAN!



Op woensdag 26 september werd de traditionele openingsavond gehouden, die zoals Zuster de Koning, de Presidente, het uitdrukte, in het teken van een gezamenlijke les zou staan, zij het dan ook dat deze les in de vorm van toneel en dans zou worden gebracht. Zelf begon zij in dit opzicht het goede voorbeeld te geven, door te wijzen op het onderlinge karakter van de O.O.V. zoals duidelijk in de naam tot uitdrukking is gebracht. Is er iets, dat wij anders wensen in onze O.O.V.? Welnu, het is „onderlinge” ontwikkeling; breng het dus naar voren. Ieder lid is deelgenoot en draagt dus mede de verantwoordelijkheid.

De foto's geven een beeld van enkele delen van het programma o.a. een dans en een schetsje, waarin het leven van een M. Man wordt geschilderd, die tenslotte zijn bestemming vindt in het huwelijk met een arenleester.

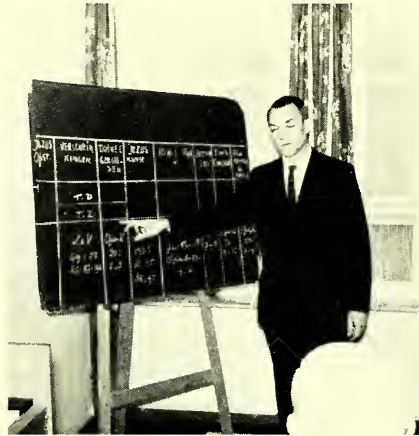
Lof voor de technische verzorging komt ongetwijfeld aan broeder van Lottum toe.

Na het vrolijke, fleurige programma was er gelegenheid voor het nut-

tigen van versnaperingen en een dansje, waarvan dankbaar gebruik werd gemaakt.

De avond werd namens het Ring Hoofdbestuur bijgewoond door Broeder W. Mooy. Veel succes Den Haag!!

Een idee ter navolging



Wij, leden van de Kerk, zijn in het gelukkige bezit van een getuigenis van het Evangelie. Dat neemt niet weg, dat er van tijd tot tijd vraagstukken opdoemen, waarop het antwoord niet onmiddellijk kan worden gegeven. Tot dit besef kwam enige tijd terug de studiegroep van ouderlingen in Den Haag. De vraag ging over het onderwerp „de doop”.

Een heel bekend onderwerp, zult U zeggen. Inderdaad, maar de vraag kwam naar voren of in de Joodse gemeenten van tegenwoordig ook nog sprake is van doop in een of andere vorm.

Het antwoord was daarop niet direct te geven. Op voorstel van een der leden, werd iemand belast met een studieopdracht. Na 3 weken zou dit onderwerp dan door hem behandeld dienen te worden. Degeen die met deze opdracht belast werd, heeft zelfs een bezoek gebracht aan de rabbi van een joodse gemeente, die hem op allervriendelijkste wijze de gewenste inlichtingen heeft gegeven.

Kort daarop was er weer een vraagstuk n.l. het hiernamaals, dood, opstanding, duizendjarig rijk en laatste oordeel. Hoe verhouden zich al deze zaken en wat is hun chronologische volgorde? Ditmaal was het broeder Bodeman, die de studieopdracht kreeg en zich na enkele weken op voortreffelijke wijze van zijn taak kweet. Op de foto ziet U broeder Bodeman staande bij het bord, waarop hij alles keurig heeft gerangschikt met verwijzingen naar de vindplaatsen in de standaard werken. Een goed idee voor andere gemeenten? Ongetwijfeld! op deze wijze leren we van elkaar.

G E L O O F

Er is een oud gezegde, dat luidt: 's Mensen uiterste nood is God's kans". Ge herinnert u de geschiedenis nog wel, die ik eens vertelde van Elder Jame McMurrin, die een afspraak in Falkirk, Schotland, moest nakomen, op een zondag. Hij was des zaterdagavonds in Burntisland en hij had èen shilling om zijn overtocht over de Leith naar Edinburg te betalen. Toen hij die had besteed, had hij niets meer. De enige manier om Falkirk te bereiken, was met de trein, die van Edinburg naar Glasgow ging.

Hij had een afspraak met de gemeente in Edinburg van tien tot twaalf. Daar hield hij zich aan. Toen zij hem vroegen om met hen te lunchen, zeide hij: „Nee, dank u, ik moet nu naar Falkirk en ik moet de trein van èen uur hebben". De heiligen zeiden hem een voor een gedag, behalve de gemeentepresident, Broeder Robertson.

„Wel", zeide de gemeentepresident, „als je niet met me naar huis kunt gaan, zal ik je een Schots geleide geven", en zo wandelden zij samen naar het station en gingen naar het perron, vanwaar de trein zou vertrekken.

De enig mogelijke manier, waarop Broeder McMurrin zijn afspraak kon houden, was om die trein te nemen. Hij geloofde, dat de Heer de weg voor hem zou openen. Hij vroeg niemand om een shilling, ook niet om een sixpence of wat ook. Toen het bijna tijd was, zeide Broeder Robertson: „Wel Broeder McMurrin, nu is het tijd om een kaartje te nemen, ik neem dus hier afscheid van u".

„Goede dag, Broeder Robertson", en Broeder McMurrin was alleen, in uiterste nood. „Vader", — ik geef nu zijn eigen woorden weer — „Vader, ik ben juist zo ver gegaan als ik kon komen om mijn plicht te vervullen. Help mij, opdat ik deze trein kan nemen om naar Falkirk te gaan".

De controleur zou hem zeker niet doorlaten. Maar wat gebeurde? Broeder Robertson was nog niet ver of deze gedachte kwam bij hem op: „Zou Broeder McMurrin wel geld genoeg hebben"? Hij keerde vlug op zijn schreden terug, liep het station binnen, haalde een twee-en-een half shillingstuk uit zijn zak en zei: „Hier, Broeder McMurrin, dat heb je misschien wel nodig".

„Dank u wel, Broeder Robertson, dit had ik net nodig om een kaartje te kopen.

„'s Mensen uiterste nood is God's kans".

Gij leden van de Kerk zult eenmaal tegen de muur komen te staan. Hij schijnt dwars over uw pad te zijn. Ge kunt er niet overheen en er niet door; ge kunt niets zien. Nu kunt ge naar de muur toelopen, gelovende, dat God u een ladder zal geven, of u een verborgen ladder of een opening zal wijzen en dat zal Hij doen ook, als ge maar zo ver loopt in de vervulling van uw plicht, als ge kunt. Het doet er niet toe, wat het

is of hoe moeilijk het is, doe het; loop die afstand en zeg dan in alle oprechtheid en geloof: „Vader, help mij. Open de weg voor mij. Geef mij kracht om mijn plicht te doen”.

President David O. McKay

MAAK ER HET BESTE VAN

Frank Lloyd Wright, die in 1959 overleed, was op betrekkelijk jeugdige leeftijd als architect reeds beroemd, omdat hij in staat was de omstandigheden waaronder gebouwd moest worden te aanvaarden en de omgeving zo te gebruiken, dat deze de ontworpen bouwwerken ten goede kwam. Een van de gebouwen, die hem al vroeg bekend maakte, werd in de Orient opgericht.

Eeuwen lang hadden bouwers, die met het hoge water en de zachte modder van Tokyo hadden te worstelen, tevergeefs getracht hoge gebouwen te zetten om aan de beperkte bouwruimte in Japan's hoofdstad het hoofd te bieden. De machtige bouwsels begaven het of werden door de veelvuldig voorkomende aarbevingen gedeeltelyk verwoest. In 1916 tekende Frank Lloyd Wright een contract voor het ontwerp van het Imperial Hotel in Tokyo. Waar anderen tegen de modder en het hoge water hadden gevochten, maakte de jonge architect er gebruik van en ontwierp het Imperial Hotel zo, dat het dreef als een plooibare verzameling sloepen. Een onmetelijke vijver, dank zij het hoge water spoedig gereed, beschermde het gebouw tegen brand, die gewoonlijk het gevolg is van aardbevingen in Japan.

Twaalf dagen na de hevigste aardbeving in Tokyo in 1923, ontving de beroemde architect dit telegram van de Japanse baron, die het Imperial Hotel dreef:

„Hotel staat onbeschadigd als een monument van uw genie. Honderden daklezen worden hier volkomen verzorgd. Gelukkigwenst. — Okura Impeho”.

Wright's bekwaamheid om van de gegeven toestanden het beste te maken, maakte hem op zijn terrein beroemd.

In zekere zin zouden wij allen moeten streven om naar zijn voorbeeld bouwers te zijn en het materiaal, dat onze Vader in de Hemel ons heeft gegeven, te nemen en te ontwikkelen zo goed wij dit kunnen. Aan een ieder van ons zijn bepaalde talenten geschonken om te gebruiken en te ontwikkelen. Jezus toont in zijn gelijkenis van de talenten ons duidelyk aan, dat, als wij ze tot ons voordeel gebruiken en doorgaan met die groter te maken, wij er meer zullen ontvangen. Verzuimen wij dit, dan worden zij ons ontnomen. „Want een iegelyk die heeft, dien zal gegeven worden; en hij zal overvloedig hebben; maar van degene, die niet heeft, van dien zal genomen worden ook wat hij heeft” (Matth. 25 : 29).

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT IN VERSCHILLENDE PLAATSEN

ARNHEM

Elderman, Hendrik; 31 augustus 1962

Elderman, Aleida Jordens; 31 augustus 1962

BREDA

van Wezel, Antonius; 29 september 1962

BRUSSEL

Mears, Nicole Irma; 15 september 1962

Maers, Jostane; 21 september 1962

Tremly-van den Broeck; Aline; 14 september 1962

van den Abeele-Goosemans, Maria Angele; 21 september 1962

van den Abeele, Emillienne Yolande; 15 september 1962

ENSCHEDÉ

Hofte, Marchien; 29 september 1962

GENT

Laroy, Rudolphe Marcel; 31 augustus 1962

Laroy-Doens, Yvonne Julia; 31 augustus 1962

Laroy, Albert Jules Jean; 31 augustus 1962

Laroy, Emile August; 31 augustus 1962

Laroy, Jean Pierre Daniel; 31 augustus 1962

Blancquaert-Dubosch, Rachel Marie; 31 augustus 1962

MECHELEN

Pardaen, Arnold Leo Augusta; 8 september 1962

UTRECHT

von Haasen-von Mansfeldt, Fritsz Richardsz; 7 september 1962

APELDOORN

van Egmond, Elisabeth; 7 september 1962

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM

Neys, Hedy Caroline; 28 september 1962

Neys, Sylvia; 28 september 1962

Neys, Hilda Magdalena; 28 september 1962

Thijssen, Willem; 11 september 1962

van Aalst, Johan Antonie; 22 september 1962

van Hulst, Marinus Antonius Godefridus; 21 september 1962

van Hulst-Frohn, Berendina Wilhelmina; 28 september 1962

van Willes-Schregel, Johanna Hendrika; 22 september 1962

DEN HAAG

de Vries, Tjibbertus Wichelmus Cornelis; 20 september 1962
de Vries- de Haar, Justine Antonnette; 20 september 1962
de Vries, Anton Willem; 20 september 1962
Jacobs-Rapmund, Geertruida Juliana Wilheimina; 13 september 1962
Jacobs, Margaret Elisabeth; 13 september 1962
Roder- van der Houven, Elisabeth Catharina; 13 september 1962
van Ouwkerk, Anthonie; 20 september 1962
Kan San Nio, Rapmund; 6 september 1962

ROTTERDAM

Bal, Adrianus; 11 september 1962
Bunting, Manja Eluire; 20 september 1962
Delaat, Adrieanna Louise Johanna; 8 september 1962
Delaat, Herman Peter; 8 september 1962
Pleune, Johanna Cornelia; 25 september 1962
De Raaf, Frederik Maarten; 20 september 1962
van Leeuwen, Henricus; 21 september 1962
Ypey-Baas, Roefke; 8 september 1962
Ypey, Renske; 8 september 1962
Ypey, Klasina Gijsbertha Johanna; 8 september 1962
Zevenbergen, Bastiaantje Antonij; 23 september 1962

SCHIEDAM

Admiraal, Elisabeth; 16 september 1962
Admiraal, Hendrika Silvia Gabriëlle; 16 september 1962

VERHOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

ARNHEM

Jansen, Hendrik Gehardus Jan; 15 juli 1962 - ouderling

ENSCHDEDE

Peters, Günter Johann; 2 september 1962 - leraar

HILVERSUM

van Ginkel, Robert Johan Willen; 9 september - priester

ZEIST

Rosema, Gerhardus Johannes; 2 september 1962 - leraar

OVERGEPLAATST

de Haan, Eldon; van Haarlem naar hoofdkantoor
Frier, Walter; van hoofdkantoor naar Haarlem
van Woerkom, Ronald; van Amsterdam naar Delft
Taylor, Robert; van Den Haag naar hoofdkantoor
Doxey, Jones, Clark; van IJmuiden naar Rotterdam
Clawson, Larry; van Antwerpen naar Den Haag
Doxey, Robert; van Zeist naar Den Haag
Monfrooy, Conrad; van Zwolle naar Amsterdam
South, Jerry; van Den Haag naar IJmuiden
Beckstrand, Linford; van zendingschool naar Zwolle

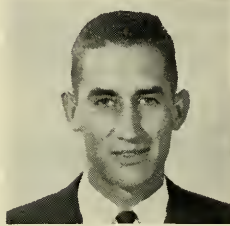
Linsley, Bill; van Zendingsschool naar Zwolle
Lundquist, Karl; van Zendingsschool naar Amsterdam
Teuscher, John; van Zendingsschool naar Zeist
Atwood, Stephen; van Zendingsschool naar Antwerpen
Shaw, Beverley; van hoofdkantoor naar Rotterdam
Mathews, Karen; van hoofdkantoor naar Den Haag
Kikkert, Irene; van Zendingsschool naar Den Haag
Mondfrans, Conard H.; van Antwerpen naar IJmuiden
Landward, Loren E. van IJmuiden naar Antwerpen

AANGEKOMEN

Atwood, Stephen Richard; van Castro Valley, California
Beckstrand, Linford Collier; van Meadow, Utah
Kikkert, Irene JoAnn; van Salt Lake City, Utah
Linsley, Frank William; van Ogden, Utah
Lundquist, Claude Karl; van San Luis Obispo, California
Teuscher, John Gary; van American Fork, Utah



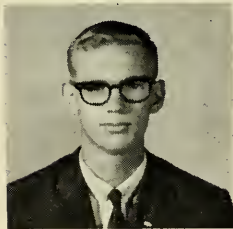
Stephen R. Atwood



Linford C. Beckstrand



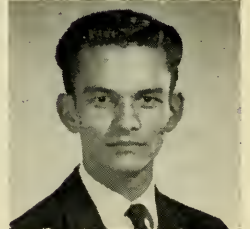
Irene J. Kikkert



Frank W. Linsley



Claude K. Lundquist



John G. Teuscher

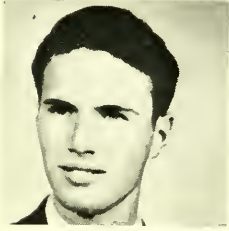
VERTROKKEN

Blodgett, Gary Lyman; aangekomen 16 maart 1960 vertrokken 14 september 1962
Werkzaam geweest: Rotterdam, Mechelen, Antwerpen, Schiedam, Sneek,
Amersfoort, Leiden, Arnhem, Tilburg, Den Haag, hoofdkantoor, Amsterdam.

Ray, Mary Joan; aangekomen 27 september 1960 vertrokken 27 september 1962
Werkzaam geweest: Rotterdam, hoofdkantoor, Amsterdam, Den Haag.

van der Beek, Harry John; aangekomen 16 maart 1960 vertrokken 14 september 1962. Werkzaam geweest: IJmuiden, Rotterdam, Antwerpen, Delft, Amersfoort, Emmen, Assen, Groningen, Hilversum, Den Haag.

Ward, Mondell K.; aangekomen 16 maart 1960 vertrokken 14 september 1962
Werkzaam geweest: Arnhem, Amsterdam, Deventer, Gent, Tilburg, Alkmaar, Rotterdam, Delft.



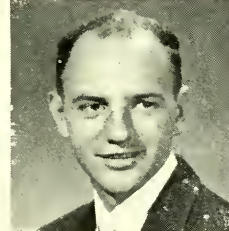
Gary L. Blodgett



Mary J. Ray



Harry J. van der Beek



Mondell K. Ward

Voor de wereld meer te doen dan de wereld voor u doet — dat is succes
Henry Ford



De mens, die het te druk heeft om te bidden, heeft het te druk.

Improvement Era



Laat ons leven als een sneeuwkleed zijn, waar onze voetstappen sporen in nalaten, geen smetten.

Anonymus

moeders - en hun behoefte aan nodig zijn

door Richard L. Evans, lid van de Raad der Twaalven

Wanneer wij aan moeders denken, komen er lieflijke en tedere gedachten in ons op, een mengeling van emoties, die door een schrijver in deze woorden wordt weergegeven:

„De zoetste klanken, die door stervelingen worden gehoord, zijn in Moeder, Thuis en Hemel”. Er zijn ogenblikken in het leven, dat een toegewijde, begrijpende moeder meer dan wat ook nodig is—zo nodig, dat het moeilijk onder woorden is te brengen. Dan gaan de jaren voorbij en voor de moeders komt een grote kloof tussen zich zeer nodig te voelen en maar weinig nodig en steeds minder nodig. „Dragen, verzorgen, opvoeden, bewaken en dan verliezen; zij verdwijnen als de morgendauw”. Voor moeders, en voor anderen ook, is het nodig te weten, dat zij nodig zijn, nog lang nadat de tijd van afhankelijkheid voorbij is, lang nadat de kinderen zijn verzorgd, lang na hun prille jeugd, ja tot latere levensjaren toe is het voor hen nodig te weten, dat zij niet gemist kunnen worden wegens hun sterkte, hun begrip, hun goede raad, hun troost. Altijd zal er behoefte zijn aan moeders, die wachten, waken, bezorgd zijn vaak, aan moeders die geven, doen, zorgen en altijd bemoedigen. Een wachtende moeder is een van de beste beschermengelen in het leven; moeders moeten weten, dat zij nodig, geliefd, gewenst en gewaardeerd worden, gelijk eens een schrijver zeide: „Een vrouw kan alles verdragen, behalve vergeten te zijn, zich niet meer nodig te weten. „Moeders zegenen en worden gezegend door hun onontbeerlijkheid in het dagelijks leven van hun geliefden. Daarom moeten wij ons met het verstrijken der jaren steeds herinneren, hoeveel zij doen en deden, hoe veel zij betekenen en betekenden, hoeveel zij moeten betekenen. Het is voor ons allen, als leden van een gezin, nodig te weten hoe zeer wij elkander altijd nodig hebben, want de familiebanden blijven. Zijn niet vaak de eerste woorden, wanneer wij thuis komen: „Waar is Moeder”?

In *A Little Parable for Mother* (een kleine gelijkenis voor Moeder) zegt Temple Bailey:

„En zij sloegen haar gade toen zij heen ging en de poorten zich achter haar sloten.

En zij zeiden:

„Wij kunnen haar niet zien, maar zij is nog bij ons. Een moeder als de onze is meer dan een Herinnering. Zij is een Levende Tegenwoordigheid”.